

Panyingkapan Yesus Kristus - Nomer Genep Welas

Panyingkabna Tujuh Guludug: Analisis Kenabian ngeunaan Wahyu jeung Sajarah Nu Kasumputkeun

Jeff Pippenger
2023-11-15

Urang parantos netelakeun runtuyan kajadian nu buat anu ditandaan ku sajarah nu disumputkeun tina tujuh guludug anu digambarkeun dina Wahyu pasal sabelas nepi ka tilu welas. Urang can acan ngahontal titik dina kamekaran kajadian-kajadian ieu, tempat urang bakal numpangkeun sajarah tanduk Protestantisme jeung tanduk Republicanisme. Urang ogé can acan nyiapkeun hiji landasan pamahaman pikeun mastikeun peran Islam dina amanat Panyambat Tengah Peuting. Sanajan kitu, aya hiji bebeneran anu kacida pentingna patalina jeung kajadian-kajadian ieu, anu nandaan naon anu kudu dipigawé ku saurang jalma nalika maranéhna ngartos kana bebeneran-bebeneran anu keur dibuka segelna. Berkah dina Wahyu ngawengku tanggung jawab pikeun “ngajaga” hal-hal anu ditulis.

Garis sajarah anu keur dibuka éta nganteurkeun kakawasaan cipta Allah ka jalma-jalma anu daék ngadéngé, maca, jeung ngajaga hal-hal anu dituliskeun di jerona. Ku sabab éta, ayeuna waktuna urang nyingkah heula tina panalungtikan urang ngeunaan carita nu buat panungtungan Yesaya, jeung Wahyu pasal sabelas nepi ka tilu belas, sangkan netepkeun harti penting tina “tilu satengah poé” nalika Elia jeung Musa paéh di jalan raya informasi super, anu ngalanglang ngaliwatan lebak tulang-tulang garing anu paéh. Anu ayeuna baris urang tangtukeun, nyaéta perlambang “padang gurun.”

Dina artikel panungtungan urang parantos nangtukeun opat saksi nu buatan ngeunaan runtuyan kajadian anu ditetepkeun ku sajarah nu disumputkeun tina tujuh guludug. Garis gambaran Kristus, garis dua saksi, garis gambaran sato galak, jeung garis raja kalér palsu.

Satengah kadua tina runtuyan raja kalér palsu dimimitian ku dipasihanana kakawasaan ka kapausan dina taun 538. Saterusna kapausan, raja kalér palsu anu sipatna rohani, nincak-nginjak Yerusalem rohani jeung Israél rohani salila sarébu dua ratus genep puluh taun.

Jeung maranéhna bakal rubuh ku mata pedang, sarta bakal dibawa ka pangbuangan ka sakumna bangsa; jeung Yerusalem bakal diinjak-injak ku bangsa-bangsa kapisir, nepi ka mangsa bangsa-bangsa kapisir téh tumanina. Lukas 21:24.

Yohanes dipiwarang pikeun ngukur boh Bait Suci boh balaréa, tapi anjeunna ogé dipiwarang supaya henteu ngukur palataranana, sabab éta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapisir salila sarébu dua ratus genep puluh taun.

Lajeng kaula dipasihan sabatang awi anu sarupa jeung tongkat; sarta malaikat éta nangtung, pokna, “Hudang, tuluy ukur Bait Allah, altar, jeung jalma-jalma anu nyembah di jerona. Tapi

palataran anu di luar Bait Allah ulah diasupkeun, jeung ulah diukur; sabab éta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapir; sarta kota suci bakal dipapay ku maranéhna salila opat puluh dua bulan.” Wahyu 11:1, 2.

Yohanes jeung Lukas mere kasaksian yén bangsa-bangsa kapir “nginjak-injak” “Yerusalem,” salila “opat puluh dua bulan.” Yohanes netepkeun lilana waktuna, sedengkeun Lukas nandaan kacindekan sajarahna. Ieu dua saksi keur nyanghareupan patalékan dina Daniel pasal dalapan, ayat tilu welas.

Tuluy sim kuring ngadéngé saurang santo keur nyarita; jeung santo séjén nyarios ka santo anu tangtu éta, anu keur nyarita téa, “Sabaraha lilana éta titingalian ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu nyababkeun kakosongan, nepi ka boh tempat suci boh pasukan diserahkeun pikeun diinjak-injak ku suku?” Daniel 8:13.

Patarosan ngeunaan lilana tempat suci jeung pasukan anu bakal diinjak-injak ku suku, nandakeun dua kakawasaan anu ngabasmu anu bakal ngalaksanakeun kalakuan nginjak-injak Yerusalem, anu dina Daniel digambarkeun minangka “tempat suci” jeung ogé “pasukan.” Pamahaman dasar anu leres ngeunaan ayat ieu, sakumaha ditepikeun ku J. N. Andrews, nyaéta yén ayat éta ngaidéntifikasi dua kakawasaan anu ngabasmu, anu nginjak-injak boh tempat suci boh pasukan. Kakawasaan pangheulana anu ngabasmu anu diidéntifikasi dina ayat éta nyaéta paganisme, jeung anu kadua nyaéta kapausan. Kecap “pasukan,” nyaéta ungkara Daniel pikeun naon anu ku Yohanes diidéntifikasi minangka “para nu nyembah” di Bait Allah, nyaéta di Yerusalem.

“AYA DUA ‘KARUSAKAN’ DINA DANIEL 8.—Kanyataan ieu dijelaskeun ku Josiah Litch kalayan kacida écésna, ku sabab éta urang ngedalkeun kecap-kecap anjeunna:

“‘Kurban sapopoe’ téh mangrupa bacaan anu ayeuna aya dina téks basa Inggris. Tapi dina naskah aslina teu kapanggih hal saperti kurban. Ieu diaku ku sagala pihak. Éta ngan saukur glosa atawa tafsiran anu dipasihkeun ku para panarjamah. Bacaan anu leres nyaéta, ‘anu sapopoe jeung palanggaran anu nyababkeun karuksakan,’ sapopoe jeung palanggaran dihijikeun ku kecap ‘jeung;’ karuksakan anu sapopoe jeung palanggaran anu nyababkeun karuksakan. Éta téh dua kakawasaan anu ngabalukarkeun karuksakan, anu bakal ngarusak tempat suci jeung pasukan.’—Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.

“Jelas yén Bait Suci jeung pasukan téh bakal diinjak-injak ku nu sapopoé jeung ku palanggaran karuksakan. Maca kalayan taliti ayat 13 netepkeun ieu perkara. Jeung kanyataan ieu netepkeun kanyataan séjén deui, nyaéta: yén dua karuksakan ieu téh dua rupa agung anu jadi wangun-wangun di handapeunana Iblis geus nyobaan ngaruntuhkeun ibadah jeung perkara Yéhuwa. Catetan-catetan Tuan Miller ngeunaan harti dua istilah ieu, jeung jalan anu ditempuh ku anjeunna sorangan dina nangtukeun harti éta, dipidangkeun dina judul di handap ieu.”

“DUA KAJUGJUGAN ETA NYAETA KAPAGANAN JEUNG KAPAUSAN”

“‘Abdi terus maca, sarta teu bisa manggihan perkara séjén anu di jerona éta [the daily] kapanggih, iwal dina kitab Daniel. Tuluy abdi [kalawan pitulung hiji konkordansi] nyandak kecap-kecap anu nyambung jeung éta, “dicabut,” anjeunna bakal nyabut, “the daily;” “ti waktu the daily bakal dicabut”, jeung sajabana. Abdi terus maca, sarta nyangka moal manggihan

caang naon-naon ngeunaan éta ayat; ahirna, abdi nepi ka 2 Tesalonika 2:7, 8. “Sabab rusiah kajahatan geus jalan kénéh; ngan anjeunna anu ayeuna nahan bakal terus nahan, nepi ka anjeunna dicabut ti tengah jalan, sarta saterusna si durhaka éta bakal dinyatakeun,” jeung sajabana. Jeung nalika abdi nepi ka éta ayat, aduh! kacida écésna jeung mulya pisan éta bebeneran téh katémbong! Tah dinya! Éta téh “the daily!” Tah ayeuna, naon maksud Paulus ku “anjeunna anu ayeuna nahan,” atawa ngahalangan? Ku “jalma dosa,” jeung “si durhaka,” anu dimaksud téh kapausan. Tah, naon anu ngahalangan supaya kapausan teu dinyatakeun? Nya, éta téh paganisme; tah, ku kituna, “the daily” pasti hartina paganisme.’—Second Advent Manual, kaca 66.” J. N. Andrews, *The Sanctuary and the 2300 Days*, 33, 34.

Dina minuhan kana “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, kapirisme nginjak-injak tempat suci jeung pasukan salila sarébu dua ratus genep puluh taun, tuluy kapapaan ngalakukeun pagawean anu sarua salila tambahan sarébu dua ratus genep puluh taun deui. Kapapaan geus nginjak-injak Yerusalem salila sarébu dua ratus genep puluh taun nurutkeun Lukas jeung Yohanes, nepi ka kapapaan narima tatu nu ngabahayakeun pati dina taun 1798. Lamun sarébu dua ratus genep puluh taun dikurangan tina 1798, hasilna 538. Lamun sarébu dua ratus genep puluh taun dikurangan tina 538, hasilna 723 SM, nalika Asyur, raja kalér sacara harfiah dina mangsa éta, mawa karajaan kalér Israil kana pangbudakan.

Yohanes ngan ukur nyebut kana sarébu dua ratus genep puluh taun nalika kapapaan nincak-injak ka tempat suci jeung ka balaréa, tapi Lukas nyangkem duanana mangsa sarébu dua ratus genep puluh taun nalika paganisme jeung kapapaan nincak-injak Yerusalem, sabab anjeunna nyebut, “nepi ka genepan mangsa-mangsa bangsa-bangsa kapir.” Lukas ngaidentifikasi nincak-injakna Yerusalem minangka leuwih ti saukur hiji “mangsa”, sabab anjeunna nyebut éta minangka genepna “mangsa-mangsa” bangsa-bangsa kapir.

Tangtu, dina taun 1856, Adventisme Millerite janten Laodikea, sarta tujuh taun ti harita maranéhna nampik bebeneran ngeunaan “tujuh kali” tina Imamat dua puluh genep, ku sabab éta mustahil pikeun Adventisme ningali kanyataan-kanyataan Alkitabiah anu basajan ieu. Kanyataan anu ku sim kuring keur diidentifikasi nyaéta yén sajarah nu disumputkeun tina tujuh guludug, anu ngaidentifikasi tilu waymark, jeung hiji jangka waktu antara waymark kahiji jeung kadua, tuluy hiji deui jangka waktu kadua antara waymark kadua jeung katilu, digambarkeun dina garis nubuatan raja kalér nu palsu.

Garis éta dimimitian dina taun 723 SM, nalika karajaan kalér Israél diasupkeun kana perbudakan ku panangan raja Asyur, hiji raja kalér sacara harfiah. Saterusna dina taun 538, raja kalér anu rohani dipaparin kakawasaan, tuluy anjeunna nginjak-injak Yerusalem rohani salila sarébu dua ratus genep puluh taun deui, nepi ka anjeunna narima tatu anu matak paéh dina taun 1798. Ti taun 723 SM nepi ka 538, kakawasaan-kakawasaan anu nahan Israél dina kaayaan takluk salawasna mangrupa kakawasaan-kakawasaan kapir.

Garis Kristus nunjukkeun pangurapan raja kalér anu sajati dina waktos baptisan-Na dina taun 27, sarta sarébu dua ratus genep puluh poé nubuat saterusna, Anjeunna disalib. Satuluyna murid-murid-Na dipaparin kakawasaan pikeun nepikeun amanat ngeunaan raja kalér anu sajati, nepi ka rajamna Stépanus dina taun 34. Hiji-hijina waktos Kristus henteu leumpang salila sakabéh

sarébu dua ratus genep puluh poé palayanan-Na, nyaéta nalika Anjeunna nunggang asup ka Yérusalém dina lebetna anu mulya. Ku kituna Anjeunna nginjak-nginjak Yérusalém salila sarébu dua ratus genep puluh poé, kitu deui murid-murid-Na sanggeus salib. Duanana garis, raja kalér palsu jeung Kristus, raja kalér anu sajati, nginjak-nginjak Yérusalém jeung pasukan salila sarébu dua ratus genep puluh poé.

Kapercayaan kapir téh mangrupa palsu tina sistem ibadah dina palayanan tempat suci di bumi milik urang Yahudi sacara harfiah, sarta kapausan téh mangrupa palsu tina palayanan tempat suci di sawarga milik urang Yahudi rohani. Sarébu dua ratus genep puluh taunna kapir téh sajarah jeung sarébu dua ratus genep puluh poéna Kristus, sarta sarébu dua ratus genep puluh taunna kapausan téh sajarah jeung sarébu dua ratus genep puluh poéna para murid.

Masing-masing tina dua garis éta ngandung struktur nubuat anu sarua ngeunaan sajarah nu disumputkeun tina tujuh guludug, anu mimiti dibuka segelna sacara umum dina bulan Juli 2023. Muka-segel éta kahontal sabagian ku pangakuan kana kuciwa anu kahiji tina gerakan Millerite. Kuciwa maranéhna anu kahiji ngawanohkeun hiji kurun waktu, anu dina misil sapuluh parawan disebut “waktu nungguan.” “Waktu nungguan” éta réngsé dina pasamoan kémah di Exeter, New Hampshire, nalika amanat Midnite Cry geus diteguhkeun sapinuhna. Pasamoan kémah Exeter jadi waymark anu kadua, anu tuluy ngawanohkeun hiji kurun waktu nalika amanat Midnite Cry diproklamasikeun, nepi ka waymark anu katilu, nyaéta pangadilan jeung kuciwa anu pamungkas, datang.

Tilu pananda jalan éta nya éta kuciwa kahiji, amanat Jerit Tengah Peuting, jeung kuciwa panungtung. Tilu pananda jalan éta saluyu jeung kecap Ibrani “truth” anu ngawakilan aksara kahiji, katilu welas, jeung pangtukangna dina alfabét Ibrani. Anu kahiji jeung anu pangtukangna duanana mangrupa kuciwa, ngagambarkeun tandatangan Alfa jeung Omega.

Teu aya gambaran langsung ngeunaan sarébu dua ratus genep puluh poé dina sajarah Millerite, nanging sajarah Millerite téh nya éta sajarah gerakan kahiji, ku kituna jadi perlambang pikeun gerakan panungtung. Sajarah kuciwa kahiji dina gerakan panungtung dimimitian dina 18 Juli 2020, sarta éta digambarkeun dina Wahyu pasal sabelas. Dina Wahyu pasal sabelas, dua saksi dipaéhan, anu nandaan kuciwa kahiji dina gerakan panungtung, anu geus diperlambangkeun ku gerakan kahiji.

Dina Wahyu pasal sabelas, kuciwa éta muka hiji mangsa salila sarébu dua ratus genep puluh poé nalika mayit maranéhna aya di jalan, ku kituna nandaan waktu reureuh dina éta misil. Dina hudangna deui, maranéhna diangkat jadi panji dina jam anu sarua jeung pangadilan hukum Minggu. Sajarah dua saksi éta ngawengku hiji mangsa simbolis salila sarébu dua ratus genep puluh poé.

Rincian ngeunaan gerakan malaikat katilu dina sajarah anu disumputkeun tina tujuh guludug nyayogikeun kakhususan anu leuwih lengkep tibatan garis-garis sajarah anu séjén; tapi garis malaikat katilu, garis raja kalér anu sajati, jeung garis raja kalér palsu, kabéh miboga ciri-ciri nubuat anu sarua: hiji titik awal, tuluy dituturkeun ku hiji mangsa waktu anu ngahontal kana titik tengah, anu satuluyna dituturkeun ku hiji mangsa waktu anu ngahontal kana pangadilan dina titik

ahir.

Sarébu dua ratus genep puluh poé téh mangrupa unsur utama dina sajarah nu disumputkeun tina tujuh guludug. Sarébu dua ratus genep puluh poé téh dilambangkeun minangka “padang gurun” dina Wahyu pasal dua welas.

Tuluy awéwé éta ngungsi ka tanah gurun, ka hiji tempat anu geus disadiakeun ku Allah pikeun dirina, supaya di dinya manéhna dipiara salila sarébu dua ratus genep puluh poé. Wahyu 12:6.

Garéja ngungsi ka padang gurun pikeun luput tina diinjak-injak ku kakawasaan kapapaan salila sarébu dua ratus genep puluh taun. Ayat kaopat welas maparin kasaksian séjén.

Jeung ka éta awéwé dipaparin dua jangjang manuk garuda anu gedé, supaya manéhna bisa ngapung ka padang gurun, ka tempatna, di dinya manéhna dipiara salila samentara, jeung mangsa-mangsa, jeung satengah mangsa, jauh ti payuneun oray. Wahyu 12:14.

Garéja ngungsi tina panganiaya naga jeung kapapaan salila sarébu dua ratus genep puluh taun, ku kituna “padang gurun” téh mangrupa lambang tina sarébu dua ratus genep puluh poé. Éta angka disebutkeun sacara langsung tujuh kali dina kitab Daniel jeung Wahyu, tapi dina Kitab Suci angka éta ogé dilambangkeun ku sababaraha cara séjén. Dina unggal kasus, éta ngawakilan “tujuh mangsa” dina Imamat dua puluh genep.

Naha éta kapisisme nu ngainjak-injak tempat suci jeung pasukan ti taun 723 SM nepi ka taun 538, atawa kapausan nu ngainjak-injak Yerusalem rohani jeung para nu nyembah di jerona, éta téh hiji gambaran ngeunaan paburencayna umat Allah, anu kajadian lantaran umat Allah ngalanggar perjangjian “Sabat-sabat tanah” sakumaha dilambangkeun dina Imamat bab dua puluh lima jeung dua puluh genep. Dina bab dua puluh genep éta disebut pasulayan tina perjangjian Allah.

Jeung Kami baris ngadatangkeun pedang ka maraneh, anu bakal males pasualan tina perjangjian Kami; jeung nalika maraneh kakumpul di jero kota-kota maraneh, Kami baris ngirim pageblug ka antara maraneh; jeung maraneh bakal diserahkeun kana leungeun musuh. Leviticus 26:25.

Pangbarontakan ngalawan perjangjian Allah ngabalukarkeun ka umat Allah éta pangabdian jeung paburencay anu digambarkeun minangka “paséa tina perjangjian Kami.” Lamun teu ngartos kana hukuman éta, anu ku Daniel disebut “kutuk” jeung “sumpah” Musa, anu ogé disebut “paséa tina perjangjian Kami,” jalma jadi buta tina ningali harti anu leuwih jero tina karya Kristus sakumaha digambarkeun dina Daniel pasal salapan. Hiji panilaian anu ajeg ngeunaan umat Allah anu aya dina kabutaan Laodikea dina tulisan Ellen White nyaéta yén maranéhna teu bisa “nalar tina sabab, kana akibat.” Anjeun bisa waé ngaku ngartos kana sarébu dua ratus genep puluh taun Jaman Poék, tapi lamun anjeun teu nyaho “sabab” tina éta diinjak-injak, anjeun buta.

Jeung anjeunna bakal negeskeun perjangjian jeung loba jalma salila saminggu hiji; sarta di tengah minggu éta anjeunna bakal nyababkeun kurban jeung sasajén eureun, sarta ku sumebarna kalakuan-kalakuan anu pikakeuheuleun anjeunna bakal ngajadikeunana tumpur, nepi ka consummation, sarta anu geus ditangtukeun bakal dituangkeun ka anu tumpur. Daniel 9:27.

Pangukuhan Kristus kana perjangjian téh patali langsung jeung “pacengkadan perjangjian-Na.” Lilana “kutuk” éta nyaéta dua rébu lima ratus dua puluh taun, sarta lilana Kristus ngukuhkeun éta perjangjian anu sarua nyaéta dua rébu lima ratus dua puluh poé. Sajalan jeung kecap Ibrani “kaleresan” anu nyadiakeun wangunan sajarah nu disumputkeun tina tujuh guludug, minggu nubuatan anu ku Kristus kudu dikukuhkeun dina perjangjian-Na miboga tilu tanda patokan anu dilambangkeun ku hurup kahiji, ka tilu welas, jeung panungtung dina alfabét Ibrani.

Tanda jalan anu kahiji dina éta minggu nyaéta baptisan-Na, tanda jalan anu kadua nyaéta salib, jeung anu pamungkas nyaéta pupusna Stéfanus. Nolak ningali “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, sakumaha malaikat-malaikat sawarga mingpin William Miller pikeun ningali “tujuh kali” éta, ngaleungitkeun kamampuhan pikeun ningali sacara lengkep pisan nubuat tempat Kristus ngucurkeun getih-Na sarta negeskeun perjangjian anu ku umat-Na baheula sacara harfiah geus ditolak. Saban jalma anu ahirna disalametkeun bakal ngan boga pamahaman anu sabagian jeung teu lengkep ngeunaan “bebeneran.” Tapi teu aya saurang ogé anu disalametkeun lamun ngahaja nolak ningali “bebeneran.” Ngan aya hiji jalan ka Rama, nya éta ngaliwatan Yesus, sarta Yesus téh “bebeneran.”

Ieu téh hiji pamahaman anu pantes dipaluruh kalawan jero, sabab ieu nyarita ngeunaan perjangjian dina Imamat dua puluh lima jeung dua puluh genep. “Kutuk” tina “tujuh kali” ditimpakeun ka Israél baheula anu harfiah lantaran maranéhna teu daék ngalaksanakeun pituduh pikeun ngantepkeun tanah beristirahat, jeung pikeun minuhan parentah Yobel. Éta téh dosa ku lalawora. Kutuk éta ditimpakeun ka maranéhna ku sabab maranéhna ngalalaworakeun hiji pagawéan anu diparéntahkeun supaya dipigawé, lain ku sabab maranéhna sacara langsung ngalanggar hiji parentah, saperti ulah maéhan atawa ulah maling. Maranéhna ngan saukur teu maliré kana pituduh anu patali jeung ngantepkeun tanah beristirahat. Urang Advent anu ngan saukur henteu narima “tujuh kali” (anu malaikat mingpin William Miller pikeun manggihanana) lantaran alesan naon waé anu teu disucikeun, ngan saukur can kungsi nyéépkeun waktu pikeun leres-leres nalungtik bebeneran, sarta keur ngalakukeun rupa pemberontakan ku lalawora anu sarua ku teu maliré kana katerangan perjangjian anu sarua anu teu dipaliré ku Israél baheula anu harfiah. Mimiti ngagambarkeun tungtung.

Sarébu dua ratus genep puluh poé dina Wahyu dua welas anu diidentifikasi minangka hiji “padang gurun,” mangrupikeun lambang tina “tujuh mangsa.” Boh sarébu dua ratus genep puluh poé palayanan Kristus, boh sarébu dua ratus genep puluh poé palayanan murid-murid, ngawakilan sakabéh minggu nalika perjangjian keur diteguhkeun. Boh sarébu dua ratus genep puluh taun nalika paganisme nindes umat Allah, boh sarébu dua ratus genep puluh taun nalika kapapaan nindes umat Allah, ngawakilan sakabéh “tujuh mangsa” tina kutuk Musa.

Dina Wahyu pasal sabelas, sanggeus sarébu dua ratus genep puluh poé, tulang-tulang paéh dibalikeun kana hirup sangkan asup kana perjangjian jadi saratus opat puluh opat rébu. Tapi supaya maranéhna bisa ngalaksanakeun éta hubungan perjangjian, maranéhna diwajibkeun nyumponan sarat-sarat perjangjian éta, sakumaha anu dilakonan ku Daniel dina pasal salapan. Sarat-sarat perjangjian tina “tujuh kali” ngandung pituduh anu tangtu pikeun jalma-jalma anu manggihan dirina aya di tanah musuh. Nalika jalma-jalma anu hudang kana kanyataan yén

maranéhna geus dipabalencarkeun boga kahayang pikeun mulang ka Gusti, Imamat dua puluh genep méré pituduh ngeunaan kumaha maranéhna kudu mulang.

Jeung maranéh nu kari ti antara maranéh bakal ngarayap layu dina kajahatan maranéhna di tanah musuh-musuh maranéhna; jeung dina kajahatan-karuhun maranéhna ogé maranéhna bakal ngarayap layu babarengan jeung karuhunna. Lamun maranéhna ngaku kajahatan maranéhna sorangan, jeung kajahatan karuhun maranéhna, katut palanggaran maranéhna anu ku éta maranéhna geus ngalanggar ka Kami, sarta yén maranéhna ogé geus leumpang sabalikna ka Kami; Jeung yén Kami ogé geus leumpang sabalikna ka maranéhna, sarta geus mawa maranéhna ka tanah musuh-musuh maranéhna; upama harita hate maranéhna anu teu disunat direndahkeun, sarta maranéhna narima hukuman tina kajahatan maranéhna: Mangka Kami bakal émut kana jangji Kami jeung Yakub, jeung ogé kana jangji Kami jeung Ishak, jeung ogé kana jangji Kami jeung Ibrahim bakal Kami émut; sarta Kami bakal émut ka éta tanah. Imamat 26:39–42.

Ungkapan “pine away” dina Kitab Suci hartina ngaleyur, jadi ruksak, jeung laun-laun beak. Pine away téh hartina mudun nepi ka jadi tulang-tulang paéh anu garing. Jeung éta pituduh nandaan maot, sabab éta ngagambarkeun jalma-jalma anu hudang kana kaayaanana salaku aya “di tanah musuh anjeun.”

Mungsuh panungtung anu baris dibinasakeun nyaéta pati. 1 Korinta 15:26.

Dina tanggal 18 Juli 2020, kajadian kuciwa anu kahiji dina gerakan malaikat katilu lumangsung. Ieu geus ditipikeun ku sakabéh kuciwa-kuciwa kahiji séjénna dina garis-garis réformasi nubuat anu suci. Yehezkiel pasal tilu puluh tujuh netelakeun umat Allah dina poé-pocé panungtungan minangka anu geus dilebur, diruksak, jeung dikonsumsi nepi ka maranéhna ngan saukur jadi hiji lebak pinuh ku tulang-tulang paéh anu garing. Maranéhna aya di tanah musuh, nyaéta tanah maot. Dina Wahyu sabelas, dua saksi dipaéhan sarta ditinggalkeun di jalan. Sakabéh nabi silih satuju. Ku kituna Musa keur nyarita ka maranéhna anu paéh di jalan anu ngaliwatan lebakna Yehezkiel. Dina kaayaan maranéhna anu kuciwa, maranéhna dipaparin pituduh ngaliwatan Yermia.

Ku sabab kitu, kieu timbalan PANGERAN, Lamun maneh mulang, tangtu Kami bakal mulangkeun maneh deui, sarta maneh bakal nangtung di payuneun Kami; jeung lamun maneh misahkeun anu mulya tina anu hina, maneh bakal jadi lir sungut Kami; maranéhna kudu mulang ka maneh, tapi maneh ulah mulang ka maranéhna. Yermia 15:19.

Yermia dibéjakeun yén lamun manéhna hayang nyarita pikeun Allah, manéhna kudu mulang, sarta dina ngalakukeun kitu manéhna kudu misahkeun anu mulya tina anu hina. Kontéks éta petikan nétélakeun yén anu hina téh nyaéta jalma-jalma anu teu meunang ku manéhna dipulangan. Nalika dina éta petikan manéhna digambarkeun keur aya dina kaayaan kuciwa, manéhna nétélakeun yén manéhna nyorangan.

Abdi henteu calik dina pakumpulan para panyindiran, sarta henteu bungah; abdi calik nyorangan ku sabab panangan Gusti: margi Gusti parantos ngeusian abdi ku amarah. Yeremia 15:17.

Yermia henteu calik dina “riungan anu ngagogoréng,” sabab anjeunna calik nyorangan. Anjeunna henteu meunang balik deui ka jalma-jalma anu hina, nyaéta riungan anu ngagogoréng. Dina taun 1863, Adventisme ngamimitian mulangna ka “riungan anu ngagogoréng” nalika éta mulang kana metodologi Alkitabiah putri-putri Babul pikeun nolak “tujuh kali” Musa. Tapi Yermia langkung husus nyarioskeun ngeunaan poé-poé panungtungan tibatan sajarah Millerite. Nalika jalma-jalma di lebak tulang-tulang garing hudang kana kanyataan yén maranéhna aya di tanah musuh, maranéhna henteu meunang pisan balik deui ka jalma-jalma anu geus suka bungah ku maotna maranéhna di jalan. Golongan éta bisa balik ka Yermia, tapi anjeunna henteu bisa balik ka maranéhna.

Tapi lamun maranéhna rék mulang, maranéhna ogé kudu ngalaksanakeun parentah-parentah anu dipasihkeun ku Musa anu langsung pakait jeung “tujuh kali.” Maranéhna anu paéh di jalan dina Wahyu sabelas, paéh salila tilu satengah poé, anu sacara nubuat téh nyaéta “padang gurun.”

Ku sabab éta hudangna mimiti jalma-jalma paéh dilaksanakeun ku hiji pesen anu nyababkeun tulang-tulang téh ngahiji jeung kabentuk, tapi maranéhna can hirup. Diperlukeun pesen ngeunaan opat angin, nyaéta pesen panyegelan, pikeun ngajadikeun maranéhna hiji pasukan anu pohara gagah. Pesen kahiji anu ngahijikeun maranéhna asalna tina hiji “sora.”

Hiburkeun maraneh, hiburkeun maraneh umat Kami, saur Allah maraneh. Ucapkeun kalayan ngalilipir ka Yerusalem, jeung seruan ka manehna, yén mangsa peperanganana geus lekasan, yén kalepatanana geus dihampura; sabab ti panangan PANGERAN manehna geus narima rangkep dua pikeun sakabéh dosa-dosana. Aya sora anu ngagero di padang gurun, “Sadiakeun jalan pikeun PANGERAN, luruskeun di tanah gurun hiji jalan raya pikeun Allah urang. Unggal lebak bakal diangkat, jeung unggal gunung jeung pasir bakal direndahkeun; nu bengkok bakal diluruskeun, jeung tempat-tempat anu gararung bakal dijadikeun rata.” Yesaya 40:1–4.

Sora éta asalna ti gurun, anu mangrupikeun lambang paburencayna “tujuh kali.” Sora éta aya di gurun, sabab Ezekiel ogé dibawa ka lebak tulang-tulang paéh. Anjeunna keur mere kasaksian ti lebak éta sorangan, lain ti kajauhan.

Leungeun PANGERAN aya dina kuring, lajeng Mantenna mawa kuring kaluar dina Roh PANGERAN, sarta nempatkeun kuring di tengah lebak anu pinuh ku tulang-tulang. Yehezkiel 37:1.

Lebak téh nyaéta gurun salila tilu satengah poé. Jangji tina sora éta nyaéta yén kajahatan Yerusalem geus dihampura sarta peperanganana geus réngsé. Jangji éta ngagambarkeun panyegelan saratus opat puluh opat rébu anu kalaksana dina poé-poé panungtungan. Tapi panghampura kajahatanna patali jeung kanyataan yén manéhna narima “dua kali lipat” pikeun sakabéh dosa-dosana. Ubar anu dipasihkeun ku Musa nungtut hiji pangakuan, lain ngan ukur kana kajahatan maranéhna, tapi ogé kana kajahatan karuhun-karuhunna. Lamun maranéhna ngalaksanakeun éta parentah, kajahatanna bakal dihampura.

Urang baris neruskeun ieu kayaktian-kayaktian dina artikel salajengna.

Sumuhun, sakumna Israil geus ngalanggar hukum Gusti, malah ku nyimpang, nepi ka maranéhna teu nurut kana sora Gusti; ku sabab kitu kutuk geus dituangkeun ka kami, kitu deui sumpah anu ditulis dina hukum Musa, abdi Allah, lantaran kami geus dosa ka Mantenna. Jeung Mantenna geus netepkeun pangandika-Na, anu geus diucapkeun-Na ngalawan kami, jeung ngalawan para hakim kami anu ngahakiman kami, ku ngadatangkeun ka kami hiji kacilakaan anu gedé; sabab di handapeun sakuliah langit can kungsi kajadian anu saperti anu geus tumiba ka Yerusalem. Sakumaha geus ditulis dina hukum Musa, sakumna kacilakaan ieu geus datang ka kami; tapi kami can nyanggakeun doa kami ka payuneun PANGERAN Allah kami, supaya kami malik tina kajahatan kami, jeung ngartos kana kayaktian Gusti. Daniel 9:11–13.